

Bir Koşu Umut Lavinia

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Eylül 2023

Hurafeler bataklığı ve rengi solan düşler...

Bir veryansın atak geçiren aşkın ambarında sür-git
Hezeyan yüklü rüzgâr
Körpe filizler baş veren
Köhne heceler aşka şirk koşan
Bir koşu umut, Lavinia...

Aşkın körelen sağanağında saklıyım
Zemheriden de farklıyım
Hem sıcakım hem ulaşılmaz
Bazen boş verdiğim başa döndüğüm
Girift heceler
Asılı kaldığım
Zirzop söylemler marifet sandığım
Adak adadığım yılgın hayallerim
Bir aşka düştüğüm bir de düş' e...

Düşe kalka ektiğim ekinler
Mazgalı kayıp atık sözcüklerin

Atıl yüreklerde esen en deli rüzgârım
Körpe değil kopuk değil koyudan gözleri hayatın
Karanlıkta fink atan gölgelerden yoktur farkım
Emre amade bir aşk bu, Lavinia
Her sükün ettiğinde hazan
Her ümit bağladığımda bir koşu umut

Sere serpe o minvalin güzergâhı
Bazense ufka kaçan topun peşinde
Ben hala çocuk hala üzgün
Neyin derdindedir diye sorsalar
Yok sözüm
Yok da artık bir sözlüğüm
Özlük haklarım alındığından beri elimden
Dizginleri teslim ettiğimdir kader
Bir de heder olmuş hayallerin basmakalıp süngüsünde
Sürüldüğüm uzak diyarlar...

Sürgün edildiğim aşkın imhası
Mümkündür yalnızlığın evrene vedası
Bıçkın bazen şaşkın
Biçare ve ölçüt bildiğim her yeni günde
Sarmalında bilinmezcin şahlandığım
En muteber meclis iken
Aşkın dergâhı

İnceden inceye bir sitem dilimde
Kâh makber kâh mahşer
Uyruğu yok hiçbir duygunun
Uyumsuz bir uydu misali
Dönendiğim kendi çeperimde
Dolandığım kadar boğulduğum
O kör düğüm ki
Batılın her hecesi
Batık gemimin miçosu
Bir zamanlar fırtınalar estirdiğim
Diri bir ölüm benimki, Lavinia
Hala dünde saklıyım.

Hala sende tutarsızca yaslandığım
Dağımsın ve çınarım gel gör ki:
Tükendi takatim
Türettiğim bir şiirden daha geçtim
Kendimden geçtim geçeli
Matbu yolları bilindik yolları çoktan geçtim
Geçkin bir kuramsa hayatın da yok artık albenisi
Beni benden alan zaman zarfları
Kendime postaladığım ucu yanık mektupları
Düzgünce yerleştirdiğim
Lakin okuma yazması yoktur bu aşkın bu şiirin

Bakma sen, okyanus gözlerime
Bandığım kadar duyguları ne çok betimleme
Şirk koştüğüm kadar hikâyelere
Ben aslında asla var olmadım
Tıpkı senin de olmadığın kadar gerçeklerin minvalinde
Susadığım kadar sustuğum yalan değil
Bazen göçtüğüm bir minval
Bazen kesitlerde hemhal olduğum her meal
Yüküm ağır, Lavinia

Yaktığım yer gök ve tüm gemiler
Kaptanı olduğum yalnızlığın ırmağında
Fink atar heceler
Yine de fırar ederim kendimden
Azat edilmeyi beklediğim ezelden
Birden fazla ben saklı içimde
Azadesi aşkın azık bildiğim bir realite
Ve işte ben böyle avunurum bir ömür
Sen Lavinia, gizin tarihçesi
Sen düşlerimi koyduğum fanusun güncesi

İrkçı söylemlerde nasıl ki aşkın gözü kördür
Kordan imgelere sunduğum yalnızlığın dilekçesi
Bense sadece geçerken uğramıştım
Umduğumu değil bulduğumu yazdığım
Umarsızca kanat açtığım lalden bir hece iken
Mihenk taşım

Ve işte üstünü örttüğüm aşkın tepsisi
İçinde saklı tek bir fincan
Telvesine bandığım yalnızlığın
Sonlanmayan alfabesi
Ne sen Lavinia ne de bir başkası
Şiirse gıybeti bu aşkın
Gıyabında deştığım ömrün tarihçesi...